

Božićna poruka - 2017

„A kad je još podaleko bio, ugleda ga otac njegov, i sažali mu se, i potrčavši zagrli ga i poljubi ga.“

Čitaoci Novog Zavjeta vjerovatno odmah prepoznaju da navedeni biblijski citat potiče iz „priče o izgubljenom sinu“. Međutim, šta „priča o izgubljenom sinu“ ima zajedničkog sa božićnim događajem?

Jako puno. Naime, ona nam slikovito pokazuje, šta se ustvari zbiva dolaskom Isusa Krista na ovaj svijet. Upravo to, šta čini otac ugledavši svog izgubljenog sina. Ljudi, ti i ja, smo „izgubljena“ Božja stvorenja, pošto smo Bogu otkazali poslušnost i krenuli svojim bezbožnim putem. Slikovito bismo mogli reći: od onda stoji Bog na vratima raja i sa suzama u očima gleda u pravcu kuda su mu odlutala Njegova stvorenja.

Dolaskom Isusa Krista na ovaj svijet je „Bog potrčao ususret izgubljenom čovječanstvu, zagrlio ga i poljubio ga“. Sve religije uče ljude, kako da „ljudi dođu Bogu“; šta treba da rade, a šta ne smiju činiti. Međutim poruka Evanđelja se sastoji u tome, da je Bog došao ljudima; tamo u Betlehemskejštalici, u osobi Isusa Krista. Kad je anđeo Mariji navijestio Isusovo rođenje, rekao je: „Ime će mu biti Emanuel, što znači ‚Bog je s nama‘.“ Dakle je u Isusu Bog došao, štaviše potrčao ususret tebi i meni. „Ugledao nas je“ dok smo još bili daleko i sažalio se nad nama. I ako smo dozvolili da nas „zagrli“, sada boravi tu sa nama na ovome svijetu. Stavio nam je na ruku svoj prsten posinaštva i obukao nas u „čiste haljine“.

Od svih biblijskih izvještaja, ovaj Isusov primjer nam najbolje „opisuje Boga“. Ne u prvom redu neki strogi sudija; ne ni neki policajac koji jedva čeka da nas uhvati u neposlušnosti; ne ni neka viša sila koja vlada u svetosti i čeka da mu ljudi na koljenima dođu pred njegovo prestolje..., već

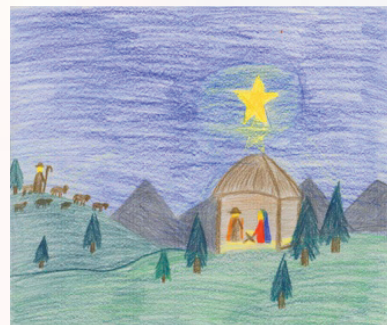
tata, koji sa žalošću čezne za svojim stvorenjem. Iznenadujuće u ovom primjeru je, da otac čak ni ne čeka da sin traži oprostaj i da moli za zapošljenje makar kao sluga. Otac mu trči u susret, grli ga i cjeliva, prije no što je sin stigao da otvori svoja usta. Izgleda štaviše kao da otac ono: „Oče, sagriješih nebu i tebi...“ ni čuo nije. Ovo nije u proturječnosti sa biblijskom normom, da su kajanje i priznanje preduslov za oprostaj. To je samo dokaz, da Bog vidi u srce čovjeka prije no što ovaj izgovori svoju molbu. Otac je vidio u srce svog sina. Bog ne uslišava molitve grešnika; jedina molitva grešnika koju Bog uslišava je ona, koja dolazi iz pokajničkog srca. Izgubljeni sin je došao ocu sa pokajničkim srcem, a tu onda ni riječi više nisu potrebne bile. „Priča o izgubljenom sinu“ nam i najupečatljivije pokazuje da smo milošću spašeni. Izgubljeni sin nije najprije morao da opet zaradi šta je proigrao; nije morao ni naknadno da nešto uzvraća za očev poklon..., jedino što je stajalo do njega, bilo je da očevu milost prihvati. Spasenje čovjeka je poklon Božje milosti. Bog nudi tu svoju milost svim ljudima. Što se Boga tiče, ona je sveobuhvatna i neograničena. Ipak, spašeni neće biti svi. To nam pokazuje primjer „starijeg sina“. I njemu je otac otišao ususret; i njemu je otac ponudio učešće na slavlju; i njemu je ponudio svoju milost; doslovce: „moljaše ga da uđe“; ni od njega nije očekivao da se ponizi, da se moli ocu, već se otac ponižava pred sinom i moli sina. No stariji sin odbija očevu ponudu i ostaje vani.

Božja milost spasenja u Isusu vrijedi za sve ljude. Jedini koji tu Božju milost može ograničiti, to je dotični čovjek. Ova ograničenost Božje milosti leži u prirodi pojma milost. Milost je suprotnost sa nasiljem. Ni mi ne možemo nikoga prisiliti da

od nas prihvati nešto, šta smo mu u milosti namijenili. Zato, iako je spašenje dar Božje milosti svim ljudima, preduslov za pojedinca je da on to dragovoljno prihvati.

Prisjećanje na božićni događaj treba obavezno da sadrži i poruku, da nam je Bog u Isusu „potrčao ususret dok smo još daleko bili“. Ali i poruku, da samo o našem prihvaćanju Božje milosti u Kristu ovisi, da li ćemo zadobiti Božje posinaštvo, biti „obučeni u Krista“ i imati udjela u nebeskom slavlju. Neka nam ovogodišnje prisjećanje na Isusovo rođenje bude i podstrek da se preispitamo, nismo li vremenom postali previše slični starijem sinu; da smo otpočeli graditi na samopravednost, a time onda i odbili spasenje po milosti. Želja Odbora je, da sa jednim pokajničkim srcem ponovno postanemo svjesni, da nam je Bog, naš sažaljivi nebeski Otac, u Isusu „potrčao ususret dok smo još daleko bili“.

U Kristovoj ljubavi, vaš brat Branko

„Raduje nas vest, da zajednica u Beču opet priprema krštenje novoobraćenih. To je planirano, za popodne, u subotu, dne 10.marta 2018. Ko želi da uzme učešća u tom radosnom događaju, neka radi tačnog termina i adrese kontaktira verujuće u Beču. Odbor već sada želi svim učesnicima obilje Božjeg blagoslova.

Ove godine je „Duhovska Konferencija“ održana od 02.06.2017 do 05.06.2017 u Frielzheimu, na kojoj je sudjelovalo oko 115 osoba. Tema na koju nam je ove godine brat Stojan Gajicki propovijedao glasila je „Mir i posvećenje s pogledom ka cilju“ inspirirano stihom iz Pisma Hebrejima 12,14 koji glasi: „U savezu sa svima težite za spasenjem i za posvećenjem bez kojega nitko neće vidjeti Gospodina“. Im Ovaj stih nam u prvom trenutku može zvučiti kao jedan ogroman zadatak, povezan s puno posla, i puno truda. Kad iskreno sagledamo naše sposobnosti i nakane srca, možemo se u pogledu na ispunje stiha zaista obeshrabriti.

No brat je na moje iznenađenje počeo propovjedanje na ovu temu s ohrabivanjem. Hm, na prvi pogled bi se moglo reći, promašena tema... no kad sagledamo 12- stu glavu od početku, ili pak samo naslov 12 glave, koji glasi „Ohrabrenje“ sve dobiva smisao. Stoga još jedan put više kod proučavanja Riječi Božje vidimo važnost 3-ju točki koje mnogi teološki učitelji naglašavaju, a glase; KONTEKST, KONTEKST, KONTEKST. Brat nas je ohrabrio i opomenu da ne budemo iskompleksirani, i da vjerujemo da nas Bog želi i može upotrijebiti za gradnju njegovog kraljevstva. Na primjeru prstiju ruke je objasnio razliku, ali i važnost razlike svakog vjernog! Nijedan vjernik nije nevazan, kao ni jedan prst ruke. Kako izgleda u našem životu? Dali bi netko rado odrezao jedan prst svoje ruke? ;) Također nas je pozvao, da pronademo „svoje mjesto“ i ohrabrio, da zauzmemo „svoje mjesto“. I da se ne varamo kako će već neko drugi napraviti posao za kraljevstvo Božje, ako ga mi ne napravimo. Krist ne gleda tako na nas!

Također nas je ohrabrio da se prisjetimo ko je nas Bog, koga imamo za Oca, ko stoji „iza“ nas, i da se ne bojimo. A ja bih vas ohrabrila ako niste, da slobodno poslušati snimak predavanja konferencije, koji se nalazi na internet stranici duhovske konferencije www.konferencija.org. Nadam se da će i vama kao i meni biti na blagoslov i da će vas pozitivno pratiti kroz godinu.

Informacije odbora

Sastanak odbora održan je u nedelju 26.11.2017 u 9:30, u Wetzlar-u. Svi članovi odbora su sudjelovali. Kao uvijek počeli smo, s molitvom i kratkom duhovnom porukom.

Osvrnuli smo se na proteklu konferenciju, i napravili također pregled financija. S radosću smo utvrdili kako je konferencija u svakom pogledu prošla pozitivno.

U ime odbora, hvala svima koji ste vašim razumjevanjem, podrškom i učestvovanjem omogućili da konferencija prođe mirno i blagoslovljeno za sve nas.

Mi kao odbor se i u budućnosti želimo potpuno osloniti na Gospodina, prepustiti konferenciju u Njegove ruke, i uzbuđljivo iščekivati kakve On planove i blagoslove još ima u pogledu na budućnost konferencije.

Za 2018-tu smo kao govornika pozvali brata Dražena Radmana, iz Baptističke Crkve Split.

Radosni smo da se brat odazvao pozivu, te će nam propovijedati na temu: „Čo jej- kojeg Bog upotrebljava, ili bolje rečeno pošto je brat iz Splita „Čovjek -kojeg Bog upotrebljava“. :)

Pozdravljamo vas, i želimo vam blagoslovljene Božićne praznike i sretnu Novu 2018-tu.

U ime odbora, Antonija Ivanović

